

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Jeg skal sige til det ærede Medlem Hr. Horn, at det er vist rigtigt, at der er et saadant enkelt Tilfælde; jeg kender det ikke uden ved, at det ærede Medlem i Gaar, tror jeg det var, gjorde mig opmærksom paa, at han havde Kendskab til, at et saadant Salg havde fundet Sted, til Trods for at det over for Landbrugsministeriet og Finansministeriet er oplyst, at der ikke siden 1943 er solgt Landarbejderboliger med Statslaan til Ikke-Landarbejdere. Det er dette, jeg er gaaet ud fra, og derfor vil jeg ogsaa tro, at det, der er Tale om her, maa være et Grænsetilfælde. Det er muligt, at det, som det ærede Medlem udtrykte sig, er fremkommet paa Grund af et vist manglende Samarbejde mellem de to Administrationsgrene, Landbrugsministeriet og Finansministeriet. Det er imidlertid min Opfattelse, at man ved et nøjere Samarbejde kan undgaa den Slags Tilfælde, og jeg vil gerne sige, at jeg er helt enig med det ærede Medlem i, at hvis det viser sig, at man ikke er i Stand til at forbeholde disse Landarbejderboliger for Landarbejderne, bliver det nødvendigt ad anden Vej at drage Omsorg for det. Det er jo saadan, at det er Boliger for Landarbejdere, der er opført; denne Lovgivning er en Lovgivning til Støtte og til Forbedring af Landarbejdernes Kaar med Hensyn til Boliger, og selvfølgelig maa det være saadan, at Loven ogsaa administreres ud fra den Aand, der er nedlagt i den.

Hermed sluttede Forhandlingen.

§ 1

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 1

vedtoges uden Afstemning.

§ 2, saaledes ændret, og § 3

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 2

vedtoges uden Afstemning.

§ 4

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Handel med samt Tilvirkning og Besiddelse af Vaaben m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4069; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 3791).

Sagen sættes til Forhandling.

Victor Gram: Det kan ikke nægtes, at Ønsket om en gennemført Kontrol med Vaaben i privat Besiddelse har været holdt temmelig stærkt og levende i Folket i det Aar, der er gaaet siden 5. Maj 1945. Diskussionen om de private Vaaben har til Tider haft en endog særdeles skarp Karakter, og det havde været ønskeligt, om Rigsdagen paa et noget tidligere Tidspunkt havde haft Lejlighed til at gennemføre fornødne Kontrolforanstaltninger af nogenlunde samme Karakter som dem, der er indeholdt i det foreliggende Lovforslag. Man vilde derved have opnaaet at fjerne et Irritationsmoment, som har været en stadig Kilde til Mistænksomhed og Diskussion om dette Spørgsmaal. Det tjener næppe noget fornuftigt Formaal at trævle den hidtil førte Diskussion op nu. Vi har jo ved det foreliggende Lovforslag en Lejlighed til at finde frem til Kontrolforanstaltninger af en mere betryggende Karakter.

Lovforslaget er noget sammensat, og det forekommer mig hverken principielt eller hvad visse Detailler angaar at være helt tilfredsstillende. For det første skal man lede temmelig længe for at finde en saa omfattende Bemyndigelseslovgivning som den, der her er Tale om. „Det er forbudt uden Tilladelse af Justitsministeren“ eller „Justitsministeren kan“, hedder det i omtrent hver eneste Paragraf og for en enkelt Paragrafs Vedkommende i omtrent samtlige Stykker. Dette giver Lovforslaget en foreløbig Karakter, i særlig Grad med Hensyn til de tre Hovedomraader, som Forslaget omfatter, nemlig den egentlige Vaabenlov, Skytteforeningernes Forhold og Hjemmeværnsforeningerne. Det Spørgsmaal melder sig, om det ikke var ønskeligt at gennemføre en mere konkret udformet Lovgivning. Det er imidlertid et Spørgsmaal, der kan drøftes i et Udvalg, som mit Parti finder det hensigtsmæssigt at faa nedsat, og som jeg agter at stille Forslag om ved Overgangen til anden Behandling.

Før jeg giver Udtryk for nogle mere principielle Betragtninger vedrørende Hjem-